

У першій міріаді за літочисленням великого нашого Володаря — на десятитисячному році правління Короля Невмирущого, славетного Принца Смерті, — Гідеон Нав спакувала свого меча, свої черевики, свої сороміцькі журнали й утекла з Дому Дев'ятих.

Тікаючи, вона не кинулася бігти. Бігала Гідеон хіба в крайньому разі. У непроглядній темряві перед світанком вона недбало почистила зуби й хлюпнула в обличчя водою, а тоді навіть позамітала в келії. Витрусила свою широку чорну рясу й почепила її на гачок. Пораючись отак щодня понад десятиліття, вона прекрасно вправлялася напотемки. Та й, зрештою, рівнодення давно минуло, і світло не пробивалося сюди місяцями поспіль; сезон угадувався з того, як гучно скрипіли ґратки на грівних продуховин. Вона убралася з ніг до голови в синтетику. Зачесалася. Насвистуючи крізь зуби, Гідеон відімкнула колодку на нозі й разом зі вкраденим ключем дбайливо помістила її на подушці, мов коробку з шоколадом у розкішному готелі.

За порогом келії, з лантухами на плечі, вона не пошкодувала часу й спустилася на п'ять сходових маршів до безіменної катакомбної ніші своєї матері. Чиста сентиментальність — матері не було там ще з малих років Гідеон, і назад у нішу вона не повернеться. Далі на Гідеон чекала довга прогулянка вгору через двадцять два марші, проте ані промінчика не розбавило масну темряву дорогою до бічного штреку та провалля,

звідки мала опуститися її карета: до відльоту шатла лишалося дві години.

Тут, зовні, розгортався незахаращений краєвид на кишеньку неба Дев'ятого дому. Воно забілювалося до кольору вершкового супу в місцях, де атмосферу накачували густіше, і розріджено синіло деінде. Ясна намистина Домінікуса зичливо підморгувала з горловини височеного колодязя. У темряві Гідеон неквапом обійшла поле по периметру, раз у раз із силою притискаючи долоні до холодного оліїстого каменю печерних стін. Скінчивши обхід, вона довго й неспішно гилила безневинні з виду грудки камінців та бруду, що встилали поле ракетодрому. Вгородила потріпаний сталевий носок черевика у втрамбований ґрунт — дзуськи будь-хто у світі прокопався б крізь нього, — і, задоволена, дала йому спокій. Сантиметр по сантиметру неохопний порожній простір пройшов перевірку, а тоді, коли загарчав генератор і мляво стріпонулися ліхтарі, вона просканувала все зором іще двічі.

Вилізла на обтягнуті сіткою рами прожекторів, оглянула їх також, засліплена сямвом, навпомацки обшукала позаду металевих корпусів і похмуро вдовольнилася тим, чого не знайшла.

Вона всілась на горбі будівельного лому простісінько в центрі. Ліхтарне світло блимало знесилено, агонічно породжувало спотворені тіні. Тіні Дев'ятки були густими й багряно-темними, мов синець; вони колисалися й дихали холодом. Облаштована отак, Гідеон винагородила себе пакетиком каші, і її сірість смакувала безрадісно й жахливо.

Ранок у Дев'ятці почався, як починався всякий інший від часів заснування Дев'ятки. Знічев'я вона рушила навкруги величезного посадкового майданчика, дорогою бездумно копнула ногою купку ріні. На балконі вона позирнула вниз,

спробувала видивитися ознаки руху, кінчиком язика виколупуючи кашу з кутніх зубів. Невдовзі віддалік почулося торохтіння пустоголових скелетів, що, вишикувавшись, маршували нагору копати зимову цибулю-порей на грядках. Вони зринули в уяві Гідеон: замизкана слонова кістка в сірчистих сутінках, кайла тюкають землю, очі ворухаються розсипом червоних шпильок.

Перший дзвін бомкнув глухо й жалібливо, скликаючи на ранкову молитву, калатаючи звично, мовби хто пустив його покотом униз сходами: *БЛА-БЛАМ... БЛА-БЛАМ... БЛА-БЛАМ...* — і ось це будило її зі сну, відколи було її пам'яті. Внизу заворушилися. Гідеон вдивлялася углиб, до самісінького дна, де купчилися тіні на льодистих білих дверях замку Траурбург, поки той стримів статечно у грязюці, три тіла завширшки й шість заввишки. З боків двері обрамляли дві жаровні, що одвіку чадили жирно й гидко. Над дверима у розмаїтих позах завмерли сотні, якщо не тисячі, мармурових фігурок, вирізьблених у чудернацький спосіб так, аби невідступно впинати очі в спостерігача. Коли малою Гідеон заводили силоміць у ці двері, вона щораз верещала, мов недорізана.

Ще більше ворухіння на нижньому ярусі. Засвітало, розвиднилося. По ранкових роздумах Дев'яті недовзі покидають свої келії, збираючись на утренью, а челядь Траурбурга готуватиметься до денних турбот. Вони рушають до глибших яскинь, де відправляють купу урочистих і беззмістовних обрядів. Гідеон кинула вниз порожній пакетик від каші й, сівши на землю, поклала на коліна меч, а потім узялася чистити його шматтям. Сорок хвилин до відльоту.

Несподівано ранкове занудство Дев'ятого змінилося. Перший дзвін закалатав *удруге*: *БЛАМ... БЛА-БЛАМ... БЛА-БЛАМ...* Гідеон нахилила голову, прислухаючись, а її пальці

на мечі завмерли. Дзвін відбив двадцять разів і замовкнув. Ага, сходини. Невдовзі знову заторохтіли скелети, що покiрливо пожбурили свої кайла з сапами й вирушили на збір. Вони спливали донизу ярусами ламаною лінією, з якої тут і там випиналися кульгаві постаті у вицвілих чорних рясах. Гідеон повернулася до меча і шмаття: мила спроба, але її таким не купиш.

Вона не підвела очей на важке тупання, від якого забринів її ярус, ані на бряжчання заіржавлених обладунків та іржаво-скрипучий видих.

— Цілих тридцять хвилин, відколи я зняла колодку, Криже, — сказала вона, шмаруючи меча далі. — Неначе хочеш, щоб я втекла й не вернулася. *Ой, трясця, ти ж і справді хочеш.*

— Ти замовила шатл обманом, — пробелькотів маршал Траурбурга, уславлений головним чином тим, що прижиттєвою своєю трухлявістю міг позмагатися з посмертною багатюх тутешніх. Він стояв перед нею на полі ракетодрому й шумно скипав обуренням. — Підробила документи. Вкрала ключа. Зняла колодку. Ганьбиш цей Дім, зловживаєш його майном, цупиш речі.

— Годі тобі, Криже, можна ж домовитися, — лагідно говорила Гідеон, крутячи меч у руці та пильно розглядаючи зазублини на лезі. — Ти ненавидиш мене, а я — тебе. Відпусти мене без бою та йди собі мирно на пенсію. Зроби щось на дозвіллі. Напиши мемуари.

— *Ганьбиш цей Дім. Зловживаєш його майном. Цупиш речі,* — Криж обожнював дієслова.

— Скажеш: її шатл вибухнув. Вона вмерла, отака жахлива прикрість. Дай мені спокій, Криже, їй-бо, благаю, а я тобі — журнальчик з блудивом. «Циці з передової П'ятого дому».

Маршал так сторопів, що йому на мить відняло мову.

— Гаразд, гаразд, я несерйозно. Нема ніяких «Циць з передової».

Криж наступав, мов льодовик на бойовому завданні. Гідеон відкотилася акурат з-під удару його древнього кулака, збивши куряву й приснувши гравієм. Свій меч вона спритно вклала до покрівця, а той стиснула по-дитячому обіруч. Вона відскочила ще далі, поза досяжність його чобота і загребистих сивих ручиськ. Хай Криж уже землю жував, та був збудований, мов дебелий хрящ, і мав ніби по тридцять суглобів на кожному кулаці. Древній був дід, але збіса лячний.

— Легше, пане маршале, — сказала вона, хоча то не він щойно брьохався в пилюці. — Отак ще захопитесь, і вам сподобається.

— Ти надто гучно дзявкаєш зі свого нашійника, Нав, — grimнув маршал. — Забагато цвенькаєш, як на почеплений на шию борг. Я ненавиджу тебе, а все ж ти є моїм товаром та інвентарем. Твої легені я записав, як легені для Дев'ятого. Твій жовчний міхур я обміряв, як жовчний міхур для Дев'ятого. Мозок твій є розчавленою всохлою губкою — та однаково він належить Дев'ятому. Ходь сюди, і я виб'ю світло з твоїх очей і вкладу тебе трупом.

Гідеон задкувала далі, тримаючи безпечну відстань.

— Криже, — мовила вона, — правильно буде: «Ходь сюди, або...»

— Ходь сюди, і я виб'ю світло з твоїх очей і вкладу тебе трупом, — прохрипів дідуган наступаючи, — а тоді, Пані казали, ти потрапиш їй до рук.

Отоді долоні Гідеон залоскотали. Вона гляділа на кремезне опудало перед нею, а той зорив у відповідь — однооко, жаско, зловороже. Стародавня його броня ледве що не обгнивала просто на очах. Туго напнута синюшна шкіра на